

عنوان مقاله:

مطالعه معماری برج مقبره امام زاده هود

محل انتشار:

همایش ملی چالش ها و راهکارهای توسعه بقاع متبرکه به قطب فرهنگی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

سیدحسین حسینی سیر - مربی دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان

خلاصه مقاله:

آرامگاه به بنایی گفته می شود که یک یا چند شخصیت مذهبی یا سیاسی در آن دفن شده باشد و می توان آنها را به دو گروه مقبره های مذهبی (زیارتی) و مقبره های غیرمذهبی تقسیم نمود. اینگونه بناها به نام های برج، گنبد، بقیه و مزار نیز معروف شده اند. کلمه ی مقبره معادل کلمات گور، گورستان، و مفرد کلمه ی مقابر می باشد و به معانی محل دفن و عمارتی هک روی قبر می سازند، می باشد. (فرهنگ معین، ۱۳۵۰، ص ۸۹۳) در کشورهای عرب زبان قبه قبرهای گنبد پوش (گنبد) نامیده می شوند. (ویلبر، ۱۳۶۴، ص ۷۴) به طور کلی یکی از جنبه های معماری آرامگاهی، ایجاد ارتباط میان جهان مادی و معنوی است، مقبره و زیارتگاه و اجزای آن می تواند مفاهیم نمادین و رمزی داشته باشد. چنانکه گنبد یا برج مقبره (مهمترین جزء مقابر)، نشانه صعود و اشاره به آسمان و بهشت است. (پوپ، ۱۳۶۵، ص ۱۰) و می تواند نمادی از فرودآبی جبروت کیهان بر زمین باشد (فریر، ۱۳۷۴، ص ۷۴) چهارگوش اماکن دینی مبین قطعیت و تغییر ناپذیری قانون، و شکل کروی آن نشانه آسمان و مفهوم نامحدوده و نامتناهی است، و طرح ساختمانی مرقد با سقف گنبدی، رمز اتحاد آسمان و زمین است. (بورکهارت، ۱۳۶۹، ص ۱۸) اعداد مقدس نیز در معماری مقابر تاثیر نهاده است. به طور مثال برج های مقبره دوازده ضلعی می تواند نشانه دوازده امام شیعی یا علائم بروج دوازده گانه باشد. (ویلبر و گلمبک، ۱۳۷۴، ص ۲۷۹) و مقابر هشت گوشه تمثیلی از هشت در بهشت و هشت طبقه آسمان؛ پیشتاق (تاق جلوی) مقابر که ساخت آن از حدود قرن پنجم به بعد رواج یافته، با بزرگی و زیربنایی خود، بزرگی و قداست شخصیت صاحب آرامگان را بیان می کند (هیل و گرابر، ۱۳۷۵، ص ۱۰۸ و ۱۰۹) خطوط به کار رفته در آرامگاه ها نیز علاوه بر وجه تزئینی و جاودانه کردن خاطره زهد بنیان گذران (همان، ص ۱۱۱ و ۱۱۲) به دلیل استفاده از آیات قرآن، ادعیه، اشعار و ذکر زهد و تقوای بنیان گذاران، جنبه معنوی و مقدس و آخرت گرایی به این اماکن می بخشد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1208934>

